

Po njivah so ruli kmetje korenje in repo. Gorko so bili oblečeni, da jim ni prišel mraz do golega. Mara pa je bila slabo oblečena in stara, zato jo je zeblo.

„Stara sem, stara in zapuščena. Vsi so odšli od mene, eden za drugim, najprej mož — moj Tone, potem še Tonček. Odšla sta v svet in me pustila samo. „Z Bogom, Mara, z Bogom, mamica! Vrnem se, kmalu se vrnem!“ Toda nista se vrnila. Pustila sta me, da samujem kot drevo v jesenski otožnosti. Povsod je jesenska otožnost, povsod v naravi in v meni. In čutim, da ne bo dolgo, ko me odneso štirje možje. Naravo zakrije beli sneg, in tedaj pojdem, da zakrije temni grob jesensko otožnost. Narava bo počivala, in jaz tudi — pod zemljino odejo. Naj pride smrt, naj! Čemu bom na svetu drugim v nadlego; sama sem, zapuščena kot potok v gozdu. Nič drugega kot nalahko šumenje in zadevanje ob skalo in kamenje!“

Tako je tožila in hitela nabirat trhljih vej. Mraz ji je pa silil pod kosti, in tresla se je. Nabrala je, povezala z vrvjo in odnesla domov. Težko je stopala po kameniti stezi, večkrat se ji je izpodrsnilo, da bi bila skoraj padla, če bi si ne bila pomagla z debelo palico, ki ji je služila v podporo.

Prišla je domov vsa zmrzla.

„Ah, zebe, zebe!“

Zakurila je ogenj in pristavila piskerček, da skuha kavo. Grela si je stare ude, čutila po njih utrujenost, da bi legla in zaspala na veke.

Skuhala si je kavo. Poskusila je piti; le par požirkov je je popila in že se ji je ustavljalo.

„Ne bo dobro z menoj; še kave ne morem, ki mi je bila najljubša.“

In začutila je zopet vso zapuščenost in osamelost. Kakor jelša ob potoku v pozni jeseni je ona. Veter jo guga in maje, in valovi se zaganjajo v njene korenine. V vrhovih stoka in ječi žalostno pesem o jesenski otožnosti.

Noge so ji bile svinčene, težko je hodila. Popoldne je legla in ni več vstala. Ležala je bolna, kot jelša ob potoku zapuščena in osamljena; in ko je padel prvi sneg, so zakopali Maro, starko z jesensko otožnostjo.

Ivo Blažič.

Žalujke.

Na njivici božji ...

Na njivici božji goreva
Pa lučic nešteto nocoj
Umrlim, ki v hladnih gomilah
So našli že mir in pokoj.

Oj, semkaj poklekнем v zatišje,
Za ranjke pomolim srčno,
Da Bog se jih večni usmili
In sprejme njih duše v nebó ...

Semjonov.

